ΣΩΚΡΑΤΗΣ Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΜΑΥΡΗ ΚΙΜΩΛΙΑ

Όνειρο σε τρεις αναπνοές

ΚΕΔΡΟΣ

ISBN 978-960-04-4530-5

© Σωκράτης Κ. Παπαγεωργίου, 2014
© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2014
www.kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

του πατέρα, που δεν πρόλαβε
τυπωμένο ετούτο το κείμενο

Όλο γράφω το σκοτάδι μ' ένα κερί.
Έρχεται ύστερα ο αέρας κι όλο παίρνει
τις σκέψεις μου, τα σχέδιά μου.
Όλο γράφω το σκοτάδι μ' ένα κερί.

Τώρα βέβαια τίποτε. Ακραίο, αιφνίδιο, εξαιρετικό, κι όμως τίποτε. Ιλιγγιώδες, κενό και δίχως ανάσα. Τίποτε ή σχεδόν τίποτε, αφού κάτι. Μια λάμψη χαμηλά, μια έκρηξη πίσω. Για την ακρίβεια, πριν. Πότε πριν, αναπάντεχα, κάποιο βίαιο χτύπημα χαμηλά, πυροβολισμός που τόσο κοντά ή σχεδόν, πότε πριν, πόσο μακριά, γιατί τώρα τίποτε, τίποτε, μόνο σκέψεις. Σκέψεις ανάμεσα, καθώς συνωστίζονται ή διακλαδίζονται μακριά, μνήμες βιαστικές κατά τόπους, χαραγμένες βαθιά στο μολύβι, βαθύτερα χαμηλά, εκεί που συνήθως πονά, γιατί τώρα βέβαια τίποτε δεν πονά, τίποτε, ούτε πώς, ούτε γιατί, στον άνεμο για την ώρα τα χιλιάδες γιατί, κι ένα γιατί χωρίς διότι, μακριά, τώρα τίποτε, ή σχεδόν τίποτε, κι όμως κάτι: η σκέψη μόνο, αυτή καθαυτή η φωνή από

μέσα. Άκουγα τουλάχιστον τη φωνή μου. Καθαρή, ολοκάθαρη και δική μου επιτέλους φωνή, από τη στιγμή που σ' άκουγα εγώ, θα υπήρχε τρόπος να σ' ακούσουνε κι άλλοι. Κι ύστερα η βεβαιότητα πως είχα παγιδευτεί. Η αίσθηση πως δεν είχα καμιά αίσθηση, πως κατακλυζόμουν στο παρελθόν. Άθελη μνήμη, γάργαρη, κελαρυστή, πίσω στα ρυάκια των παιδικών μου χρόνων, όταν ακόμη το να βάλω τα πόδια μου στο νερό ήταν σωστή περιπέτεια. Βόλτες, ατελείωτες βόλτες στη σπαραγμένη κι αδίστακτη κατά τ' άλλα νεότητα, έβρισκα μόλις το νόημά σας. Αυτή η αλλοτινή, ανέμελη περιπλάνηση μου αποκάλυπτε τώρα κι έναν βαθύτερο σκοπό, αφού έφτανε, ήταν αρκετή για να με κρατήσει, να με κάνει να βεβαιωθώ πως υπάρχω, πως δεν τέλειωσαν ξαφνικά όλα, αλήθεια πώς θα μπορούσε ποτέ, τόσο νωρίς, κι όμως δεν αισθάνομαι απολύτως, ή ακόμη, αν κάτι εξακολουθεί και εργάζεται, κάτι απ' αυτό που λέμε αισθήσεις, με τη δύναμη μόνο της μνήμης, πώς αλλιώς, αφού το να κινηθώ προϋποθέτει ότι αισθάνομαι κάτι απ' τα μέλη, πως έχω ακόμη σώμα, γιατί ως πνεύμα μόνο δεν ήθελα, δε ζήτησα ποτέ κάτι τέτοιο, κι όμως, δίχως ακριβώς